

Miks, neiu, sa tõtad lootisikuf?
 Oh mõtle, saar sõbrale hukatus!
 Oh kuule ometi armu healt —
 Ara tõuka teda ju armu käelt!

Ei taha ta kuulda teist sugugi,
 Ei kaebmine aita sell' ühtigi —
 Ju eemal, ta ikka veel eemaldab
 Ja teise kaenla ta põgeneb.

Heidalla nii kahwatand nagu surm,
 Ta pealt waata näha kui kalju ja põrm,
 Silmwaate tal kustumas ja jõud ihust läind,
 Kui põgen'jad Ruumalat mere peal näind.

Kolm päewa istus ta sõdmata
 Ning liikumatta ja joomata,
 Ning waitsemaks ühtepuhku ta jäi,
 Kuni wiimaks tal mõistus wiga sai. —

Siiis neljandamal päewal veel õhkas ta:
 Miks, Ruumala, maha jätsid mind sa?
 Oh häda, oh wiletsus, hüüdis ta veel
 Ja langes siis merde hukatus' teel.

Laulja lõppes ja pühkis silmi weest. Siiis
 lisas:

„Siin on see koht, kust ta enmast mahakukutas.
 Tuul ajas ta surmukeha kaldale. Kahelksa päewa
 pärast sõudis Ruumala üksi seia ja leidis oma

sõbra wiimist ülejäätu. Abastusega mattis seda
 sinna paika, mis sest saadik Heidalla hauaks
 nimetakse. Siiis sõudis koju poole — seal tuli
 temale laente peal Heidalla waim vastu. See
 tegi Ruumalat peast nõdraks ja meelt ärabeites
 kukutas üle lootisiku serwa wette.

Sest saadik kuulukse tema hädaoigamisi mere
 peal ja kaljude wabel Heidalla kaebliku healt.
 Kalurid on kaa Ruumala waimu kaju wee peal
 näinud ja mina isegi olen lauliku kandle mängu
 seal koopas kuulnud. Kui lõnnalt tuul puhub
 ja kuuwälge böse on, ei julge keegi kalur seia
 saarele, et kardawat waimust näha.“

Waitset olid Madli ja Maret pealt kuulnud
 ja kartuse wärim käis neil läbi keha. Siiis tänasid
 jutumeest ja hakkasid jälle koju poole sõudma.
 Semalt nägid ühe kalameeste paadi ja sealt
 kõlasid laulu sõnad:

Tasalt waitses kalju orus
 Igakord, kui täis on kuu,
 Kõigub selle surma wari,
 Kes petetud armetu.
 Digades niisamma kõnnib
 Ule weede Ruumala,
 Udu katel taja jõuab
 Hauale, kus Heidalla